

TJEN FOLKET

Nr. 4/71 Pris kr. 2.-

INNHOLD :

Materiale til spørsmålet om valgboikotten.....	s. 1.
Valgboikott / lokal kamp.....	s. 6.
Marxist-leninistenes syn på spørsmålet Pakistan.....	s. 8.
Spredt litteraturen fra FORLAGET OKTOBER	s.11.
Lenge leve den proletariske internasjonalsmen- mobiliser medlemmer og venner til Albaniaturer sommeren 1971.....	s.12.

OM TJEN FOLKET Nr. 4/71.

Dette nummer av TJEN FOLKET skal være en støtte til medlemmer og sympatisører på de spørsmål som er tatt opp her. Det er ikke noe studiedokument, men kameratene bør sette seg godt inn i sakene uten at dette på noen måte må skje på bekostning av innsatsen i tråd med arbeidsplanen fram til landsmøtet.

MATERIALE TIL SPØRSMÅLET OM VALGBOIKOTTEN.

Til høsten setter valgsirkuset i gang igjen. Valgenes hensikt er å forkle det monopolkapitalistiske diktaturet ved å gi de arbeidende massene illusjon om at de er med å bestemme politikken. Men alle historiske erfaringer forteller oss at det eneste folket får være med på, er å bestemme hvem som skal stå for statsapparatets undertrykkelse gjennom kommunene, hvem som skal beherske det lokale byråkratiet og hvilke partier og pamper som skal få kommunale bein.

forts. neste side.

SL/AU og ledelsen i de andre ml-organisasjonene vil ikke stille opp til kommunevalget. Det betyr ikke at vi vil stille oss passive eller likegyldige til det som skjer. Tvert imot går SL/AU inn for at vi deltar i valgkampen og aktivt oppfordrer folket til å boikotte kommunevalget.

Kamp mot parlamentariske illusjoner.

Våpenmakta er den viktigste delen av staten og i ytterste konsekvens alltid den herskende klassens hovedstøtte. Men i Norge har det til nå som oftest lyktes kapitalen å dekke over dette ved å spre trua på parlamentarismen. Hovedårsaka til at arbeiderklassen ikke har mobilisert til kamp om statsmakta, er at det store flertallet av arbeidende fortsatt har illusjoner om "den fredelige, parlamentariske vegen".

Borgerlig-parlamentariske illusjoner står fortsatt veldig sterkt i Norge.

Vi kommunister må ikke undervurdere den makta slike ideer virkelig har over våre klassefeller. La oss huske på at etter 1945 har alle partier gått inn for parlamentarismen. AP, som flertallet av industriarbeiderne fortsatt regner som sitt parti, har med små avbrekk spredd parlamentariske ideer til sine tilhengere i hele dette århundret. Det er ikke rart at slike ideer sitter hardt!

Riktignok er slike ideer på vikende front i klassen. De fleste av oss kjenner vel uttalelser fra arbeidskamerater, skolekamerater, osv. av typen: "Det spiller ingen rolle hvilken regjering som sitter", "det er det samme hvem du stemmer på" osv. Men sjøl hos folk som sier de bare trur på revolusjon, sitter rester igjen: "Jeg veit at SF aldri kan lage sosialismen, men Gustavsen på tinget kan presse AP litt mot venstre", "AP har forrådt arbeiderklassen, men Bratteli vil gi oss pensjonister litt større pensjon". Liknende ideer kan vi finne f.eks. hos KK-kjøpere som stort sett støtter oss. Det at de framskredne begynner å gjennomskue parlamentarismen må ikke forveksles med at flertallet har gjennomskua parlamentarismen. Vi må bruke dialektikken og slå fast hva som er hovedsida i dag.

Valgkampen er ikke bare en kamp mellom de forskjellige partiene om posisjoner og bein, men enda mer en storstilt propagandakampanje for den parlamentariske vegen. Aldri ellers blir det som i disse månedene hamret løs på at folket virkelig kan bestemme ved å sette en eller annen gruppering til makta. Ved kommunevalgene blir det ikke minst satt inn krefter på å kanalisere folks lokale krav og ønsker inn i kamp om kommunestyret - enten det dreier seg om behov for arbeidsplasser, skoler, kommunikasjoner, motstand mot kommunesammenslåinger, osv. Kanskje blir enkelte som har fått folks tillit ved å ta opp slike saker, stilt på partienes lister, eller det blir stilt lokale lister med enkelte krav. Slik blir mange kampsaker loset inn i kommunestyret, og her forsvinner de som regel også sporløst. Flertallet av folket er proletarer, og arbeiderklassen i Norge kunne aldri effektivt knyttes til parlamentarismen om det ikke fantes et parti som den kunne rekne som sitt eget - AP. Nettopp AP er hovedstøtta for parlamentarismen, og sentralt i AP's program framover står også å styrke parlamentarismens grep på folket. Gjennom de tiltaka som

har samlebetegnelsen "demokrati i hverdagen" ønsker AP å dreie oppsvinget i folkets kamp inn på å skape flere parlamentariske organer, i stedet for å ta opp kampen mot klassefienden og dens stat. Slik ser vi at arbeiderklassen ikke kan vinne avgjørende framgang uten at den reiser seg mot de parlamentariske illusjonene, og river seg løs fra vill-lederne i AP, som alltid prøver å lede kampen vekk fra virkelige mål og inn i parlamentariske forsamlinger. Vi ser også at sjøl om stadig flere stiller spørsmål ved parlamentarismen, så blir oppsvinget også møtt med økt propaganda for den. En svar og omfattende kampanje for feilaktige ideer som kommunevalgkampen kan derfor ikke ignoreres av ml-bevegelsen. Tvert i mot kreves det at kommunistene tar kampen opp og utnytter den politiske interessen som skapes til propaganda for den revolusjonære politikken.

Revisjonistenes rolle i valgkampen.

En del krefter som delvis klarer å gjennomskue AP's politikk og ledelse, blir fanget opp av SF/NKP. Begge disse partiene står helt på borgerlig-parlamentarisk grunnlag og går inn for "den fredelige og parlamentariske vegen". Derfor hindrer de folk som bryter med AP's organisasjon i også å bryte med sosialdemokratisk politikk, kjempe for ei linje som virkelig kan true AP's ledelse over klassen, og slå inn på den revolusjonære vegen. Disse partiene har to sider: Delvis uttrykker de tilhengers misnøye med kapitalismen og dens støtter i arbeiderbevegelsen, men hovedsiden er at de hindrer tilhengerne i å føre en virkelig effektiv kamp. Slik gjør den staten og kapitalen viktige tjenester, som statsmakta også i praksis viser at den setter pris på, bl.a. ved at SF/NKP får betydelig partistøtte. I valgkampen er revisjonistenes spesielle oppgave å knytte venstreopposisjonen i arbeiderklassen fast til parlamentarismen. De folka som står oss nærmest - de som kommer på demonstrasjoner, leser pressa vår eller sympatiserer på annen måte - er mer mottakelige for feilaktige ideer når de kommer fra SF/NKP enn om de kom fra AP eller Høyre. Derfor må vi særlig merke oss hva slags feilaktige ideer de sprer, og legge vekt på å møte dem i valgkampen. Til høsten ser det ut til at SF/NKP legger mest vekt på disse to linjene:

For det første: Stem anti-EEC-partiet. Gustavsens SF-ledelse legger opp til en taktikk som minner om den Aksel Larsen har fulgt i Danmark. Han håper å kunne bryte en venstresosialdemokratisk fløy ut av AP, og drømmer også om samarbeid med en del SP-ledere som av opportunistiske grunner bruker radikale talemåter. Og det finnes også ærlige progressive som går på den offentlige argumentasjonen: Ved å styrke SF/NKP & SP vil man kunne styrke EEC-motstanden i de forskjellige partigruppene i stortinget, og dermed torpedere EEC-medlemskapet.

Vi må møte dette med å forklare at kampen mot EEC kan bare seire ved mobilisering utenfor stortinget. Tilmed motstanden i stortinget vil dø bort dersom det ikke mobiliseres utenfor. Husk at også SP's stortingsgruppe opprinnelig var for EEC, det var først da SP så motstanden i folket at stortingsgruppa opportunistisk gikk imot. Parolen er også direkte farlig fordi den kan gi folk illusjoner om SP (og det arbeidende folket i de fleste kampsaker, SP er for NATO, i SP finnes det ekstremt reaksjonære grupper helt oppe i toppen, folk som har støtta juntaen i Hellas, USA i Vietnam, atomvåpen i Norge. Å underslå dette av partitaktiske grunner viser de revisjonistiske ledernes hårreisende opportuniste!

For det andre: Støtt sosialistiske enhetslister. Slik håper Reidar T. Larsen i NKP på å kunne splitte løs en del grunnorganisasjoner fra SF-ledelsen og trekke til seg en del lokale partiløse, for å redde NKP fra et alt for dundrende nederlag ved valget, og på lengere sikt skape et nytt revisjonistisk "sosialistisk enhetsparti" med ham sjøl som leder. Parolen appellerer til endel ærlige progressive, som ønsker samling mot kapitalen, og har vanskelig for å skjønne at revisjonistlederne ikke virkelig kan reknes blant brukbare "venstrekrefter". Og det finnes også muligheter for lokale tilpasninger: "Lista vår i denne kommunen er virkelig progressiv (evt. revolusjonær!), den er ikke en del av RTL's opplegg" - "på lista vår her finnes det et par ærlige revolusjonære partiløse, som fortjener støtte". Noen lojale "venstreorienterte" revisjonistgrupper har forsøkt seg overfor ml-sympatisører med slike argumenter.

Vi må forklare de progressive hvorfor slike lister ikke er virkelige samlingslister for venstreorienterte, men bare "samlings"-lister for revisjonister, SF/NKP-lister med ny rød frakk. Spesielt må vi vokte oss for samrør med lokale "venstre"-revisjonister, og få fram hvorfor det de gjør, i virkeligheten tjener RTL. Ideen om at "det er bra om ærlige progressive kommer inn nå", må også avvises. Vi må huske på atikommunestyrene blir folkelige representanter utsatt for et voldsomt press. Alle slags reaksjonære tiltak blir forkledt som "uunnngåelige" av betalte "eksperter", og går du mot dem, blir du brennmerket som "uansvarlig og uvitende". Samtidig får folk tilbud om "bein" og fordeler dersom de spiller herskernes spill. Svært mange korrupte kommunepamper var i sin tid ærlige arbeidsfolk, som kom inn f.eks. på AP's lister, og som seinere blei vunnet over ved hjelp av press og bestikkelser. Å sende "ærlige progressive" som hverken har marxist-leninistisk skolering og kamperfaring eller et parti i ryggen, som kan hjelpe til med analyser, støtte mot press og kontrollere linja, det må i dag karakteriseres som direkte farlig. Det vil i beste fall føre til at bra krefter blir brukt forgjeves, og i verste fall at de går tapt. Det er ikke en god ting, men en dårlig ting.

Ml-rørsla har gått forbi SF/NKP på mange områder: I organisatorisk slagkraft og styrke, i opplagstall på presse, løpesedler og plakater, i innflytelse på kampen på arbeidsplasser, skoler og universitet, osv. Men vi må ikke undervurdere den innflytelsen SF/NKP tross alt har på en del folk ved valg. Paroler om "anti-EEC-partier" om "sosialistiske enhetslister", osv. må tas alvorlig, og vi må legge oss i selen for å tilbakevise dem.

Marxist-leninistene og valget.

Vi vil ikke stille opp til valget. Men er det ikke sannelig at det i visse situasjoner nettopp er best at de som bekjemper parlamentarismen går inn i parlamentene for å bekjempe den innenfra? Hva med Lenins oppfordring til kommunistene om å delta i valgene?

Slike spørsmål blir spesielt aktuelle også fordi våre svenske kamerater i KFML og Clarte i fjor gjennomførte en meget vellykket valgkamp. Resultatet må ikke bare måles utfra stemmetallet (ca. 20 000 både i selve valget og i prøvevalget på skolene), men enda mer ut fra at den svenske ml-bevegelsen blei kraftig styrka: Flere tusen aktive sympatisører organisert i propandalag, doubling av opplaget for pressa, KFML for første gang offentlig kjent

over hele landet. Skulle ikke da tida være inne også for oss?

Våre svenske kamerater vurderte situasjonen riktig da de stilte opp til valg. Men situasjonen her er ikke den samme. I Norge har vi ikke en enhetlig partibyggende organisasjon som kunne stille listene og lede valgkampen. Videreutviklinga av ml-bevegelsen er en forutsetning for at vi i det hele tatt skal kunne vurdere å stille.

I 1969 ville Bygstad-Kopreitan-Johansens gruppe (seinere MAG) at de utgatte SF-erne og SUF skulle ta del i forskjellige opportunistiske koalisjoner ved stortingsvalget. SUF avviste dette, og slo fast at det første som måtte gjøres, var å utvirke styrke på grunnplanet og vinne tillit i folket som ledere av massekamp. Om vi stilte til valg og viste oss på TV-skjermen før massene kjente oss fra grunnplanet, ville folk slå oss i hart-korn med borgerlige politikere som ikke vil tjene folket, men bare sanke stemmer.

Lenins oppfordring til kommunistene om ikke å ignorere parlamentene, gjelder fortsatt i Norge. Men samtidig må vi ta i betraktning de historiske erfaringene fra åra som er gått siden Lenin sendte ut denne oppfordringa. Overalt ser vi åssen kapitalen har brukt politikken i parlamentet, parlamentarisk taktikk, løfter om regjeringsplasser og feit avlønning av representanter til å prøve å vinne kommunistene over og gi opp den revolusjonære politikken. De fleste steder har dette styrket tendensene til revisjonisme som seiret i omtrent alle vestlige partier. Våre kinesiske kamerater legger svært stor vekt på det i den viktige og meget gode artikkelen som de har sendt ut for å feire Paris-kommunen. Historien viser at om vi skal inn i parlamentet, så må vi først være svært godt forberedt, både taktisk, ideologisk og politisk, vi må hindre at vi blir fanget av parlamentariske kompromisser og korrumpert ved hjelp av bestikkelser og fordeler.

Kort sagt: vi må ikke undervurdere faremomentene før vi stiller opp til valg, og kraftig styrking av bevegelsen, både i massestøtte, organisasjon, politikk og ideologi er en absolutt betingelse.

I år vil vi føre en kraftig propaganda mot valget. Vi vil stille massenes mest brennende krav og behov i sentrum: Forhold på arbeidsplasser og undervisningssteder, økonomiske behov, EEC, motstand mot imperialismen osv. Ut fra dette vil vi vise åssen kommuniststyrene så godt som intet har gjort og vil gjøre for folket, og også kan gjøre svært lite av betydning. Vi vil vise åssen de nåværende partiene ikke engang vil bruke kommuniststyrene som en talerstol for å sette fingeren på problemene og brennemerke kapitalistene.

Ut fra dette vil vi slå fast at arbeidsfolk bør boikotte, og isteden bør organisere seg til kamp utafor kommuniststyrene. Vi vil peke på at det trengs et kommunistisk parti som kan lede kampen utafor (og evt. som en bisak inne i) kommuniststyret. Vi vil vise at det eneste som virkelig kan løse arbeidsfolks problemer, er en revolusjon som skper sosialisme.

I 1969 er det sannsynlig at vår boikott førte til at SF falt ut i Oslo, trolig også i Nordland. Derfor behøver det ikke være noe nederlag for oss om SF nå skulle vinne litt fram igjen, som et stykke vrakgods feid framover på anti-EEC-bølgen. Noen tusener vil følge vår linje over hele landet, flere enn sist, men kanskje ikke så svært mange alt denne gangen. Hovedsaka er at disse tusener vil føle seg nærmere knyttet til oss og mindre til parla-

mentarismen etter at de har fulgt vår parole, og at mange flere, som ikke er klare til å boikotte ennå, vil bli påvirket av våre ideer og seinere kunne vinnes for oss. Om vi får propagandert for den sosialistiske revolusjonen og ml-rørsle, så betyr valgkampen en framgang for kommunismen.

AVVIS PARLAMENTARISMEN!

FRAM MOT EN KRAFTIG VALGBOIKOTT!

VALGBOIKOTT/LOKAL KAMP.

Denne artikkelen er ment som ideer til den diskusjonen som må komme om hvordan grunnorganisasjonene lokalt skal drive valgboikottarbeid.

A. Grunnorganisasjonene (gr.) bør begynne undersøkelser av forholda i kommunene med tanke på seinere propaganda og agitasjon.

B. Forberede hvordan den lokale kampen skal forenes med vår allmenne analyse av parlamentarismen.

C. I første omgang bør vi la gr.s ideer og oppsummeringer bli lagt fram på sommerleirene. Slik kan gode ideer når det gjelder undersøkelse, analyse, paroleutforming og metoder for propaganda diskuteres og forbedres.

1. Grunnlaget for vår propaganda er:

Hovedmotsigelsen mellom monopolkapitalen og det arbeidende folket. Monopolkapitalens undertrykkelse gir seg forskjellige utslag på de ulike plassene. Allment bør gruppene undersøke:

- Hvordan virker landsdelplanene inn på forholda i kommunen.
 - Hvordan virker utbygging av storflyplass, motorvei, kraftutbygging inn på folkets leveforhold.
 - Hvilke konsekvenser får den allmenne sentralisering f.eks. av skole-butikker-bibliotek-kommuneadministrasjon osv.
 - Hvilke utslag har de distriktfiendtlige tiltak som økt kilometeravgift, økt folketrygd og innføring av moms fått for stedet.
- 1b. Når det gjelder den særegne form for undertrykking varierer den sterkt.

Tvangsforflytting gjennom økte skatter/priser, manglende veg, skole, arbeidsplasser osv. Dette er distriktene.

I små kommuner med industri vil folk merke øking av arbeidstempo, stress, forurensing, nedsliting av helsa, mer sykefravær og flere uføretrygdde, psykiske lidelser, skilsmisser, ungdomsproblemer osv.

Byer og tettsteder: Manglende og dyre boliger, for få skoler, ingen lokaler til felles aktiviteter for ungdom og eldre, utbygging av støyende motorveier og bensinstasjoner i stedet for parker og barnehager.

Alle steder kommer den allmenne motsigelsen fram. For gruppene blir oppgaven å analysere hvilke utslag som er typiske for enkeltkommunene. Videre må slike utslag settes i sammenheng med monopolkapitalens krise. Dette må også knyttes til utviklinga av kapitalismen som EEC er en del av. Her kan laga knytte forståelsen av den lokale forverring sammen med dyrtida/strukturrasjonalisering

som et av monopolkapitalens midler for å styrke seg.

2. Kommunens rolle som monopolkapitalens lakei.

Her er det viktig å ha helt konkrete eksempler. Det er mange typer av denne rollen.

2b. Den åpenlyse korrupsjon.

Kommunen bygger ikke bru til fastlandet fordi ordfører eller andre eier båtforbindelsen. Ordfører/formannskap kjøper/selger jord, hus e.lign. for overpris. Det gis konsesjon for hyttebygging til rikfolk gjennom forbindelser. Ordfører lurte folk til å selge jorda si for spottpris osv.

2c. Den vanligste form for lakeivirksomhet er tilfelle hvor ordfører/rådmann ikke selv profitterer direkte. Typisk her er å gi bedriftene skattelette, ~~strømrestans~~ for på den måten å sikre profitten til konkurs bedrift. Monopolene spiller kommunene ut mot hverandre og ordfører gir etter og tilbyr ferdig tomt, og lokale, skattelette og lån - alt sammen for folkets skattepenger. Filialer av monopolene betaler derfor nesten ikke skatt i distriktene. (Slik svindel bør også rapporteres til KK).

2d. Tredje form er slavisk å utføre ordre fra staten. Her kan det dreie seg om utbygging av veg, kraft, skole, sykehus som skader kommunen. Staten planlegger - kommunen betaler.

På alle disse tre områdene vil det sikkert finnes mange eksempler gr. kan bruke for å vise at kommunestyret har fungert som lakei for monopolkapitalen.

3. Om kommunens sjølråderett.

I alle kommuner finnes det et enormt gap mellom folkets behov for skoler, fritidssteder, sosialhjelpstilbud, asfalt, bruer osv. Dette har minst to årsaker: a) kapitalismen produserer for folk som de sjøl må betale stadig mer for (ikke) å få løst. b) staten gir skattelette for monopolkapitalen - kommunenes ressurser til egne formål synker stadig. Også gjennom kampen for konkrete krav som kommunen ikke har gjort noe med, bør vi peke på at pengemangel i kommunen skyldes skattelette for kapitalen. Nettopp ved å ta opp slike krav som skole, fritidshjem, aldershjem osv. kan vi mobilisere folk mot at det alltid skal være folket som skal betale for monopolkapitalens problemer. For mange forgjeldete kommuner nærmer tilstandene seg i 20-åras kommunekonkurser. Her kan spørsmålet være konkrete aksjonsformer for å lette skattetrykket på kommunen. (Skolestreik, underskriftsaksjoner osv.)

4. Kommunestyret - det manipulererte sirkus.

Som en del boikott-propagandaen bør gruppene trekke fram saker som er avgjort over hodet både på innbyggerne og kommunestyret. Dessuten bør vi peke på at de "folkevalgte" ikke har noen kontroll over hva som vedtas. De møtes sjelden, rådmannen forbereder alle saker og fattet beslutninger som kommunestyret må godta er fattet allerede. Selv for de "folkevalgte" oppleves det å sitte i kommunestyret som å være sirkusklovner et par ganger i året. Derfor vil endel progressive folk i kommunestyret åpent innrømme at de ikke bestemmer noe som helst. (F.eks. AP-folk.) På den andre sida bestemmer heller ikke ordfører/rådmann/formannskap noe særlig. Her bør vi trekke fram Sørskal som ble truet med straff da han ville

tjene folkets interesser. (S. var den progressive kommunestyre-representanten som offentliggjorde nyheten om konkursen på Vestfossen.)

De fleste kommuner har eksempler på at ordføreren er blitt presset til å gi etter for folk i kommunen når de har mobilisert seg på konkrete saker. Dette bør brukes til å vise at den eneste garantien for å få saker igjennom er press utafor kommunestyret.

5. For å vise "svakheter" i det borgerlige demokratiet bør gruppe trekke fram eksempler fra arbeiderkommunene i Norge etter 1917. Hva tok representantene opp da, hvilket forhold var det mellom representanter og massene osv. Folk som har vært med på dette kan holde foredrag lokalt, eller eventuelt intervjues.

6. Aksjonsformer.

Lokale løpesedler, åpne mobiliseringsmøter på konkrete krav til kommunestyret. Landsomfattende demonstrasjonsdag på valgdagen med større møter mot EEC/dyrtid og lokale krav.

En kamerat i O.

MARXIST-LENINISTENES SYN PÅ SPØRSMÅLET PAKISTAN.

Kamerater har stilt spørsmålet om situasjonen i Øst-Pakistan og særlig om Folkets Kinas holdning. Her bare noen korte kommentarer til disse:

For å forstå situasjonen i Pakistan må man ta hensyn til de viktigste motsigelsene i området. Disse er: Motsigelsen Vest-Pakistan-Øst-Pakistan, klassemotsigelsene i Pakistan, motsigelsen India-Pakistan og motsigelsen mellom imperialismen/sosialimperialismen, med India som redskap, og det sosialistiske Kina. Siden Pakistan blei oppretta (ved at de engelske imperialistene delte det indiske subkontinentet etter religion) har Øst-Pakistan praktisk talt vært en ny-koloni under Vest-Pakistan. Hele Pakistan er et halv-kolonialt og halvføydalt land, og Yahya Kahns regime er reaksjonært og folkefiendtlig. Det er ingen tvil om at opprøret avspeiler virkelige krav og behov hos den øst-pakistanske befolkningen.

Samtidig må vi være klar over at Mujibur Rahmans Awami League (AL) ikke er en progressiv organisasjon, som har reist opprørsfanen for å tilfredsstille fattigbøndenes krav om frigjøring fra føydalismen, arbeidernes krav om at komprador-borgerskapets undertrykkelse skal opphøre osv. AL's program har som hovedpunkt at Øst-Bengalske kapitalister og føydalister må få utfolde lønnsom handel med India. Fra AL's side er meninga å frigjøre overklassen, ikke folket. Derfor klarer heller ikke AL å lede opprøret bra. Kampen ser foreløpig ut til å gå meget dårlig, i de siste ukene har AL's "provisoriske regjering" måttet rømme to "hovedsteder", og den sitter nå i Calcutta (India). Alle rapporter sier at sjøl om AL vant en stor valgseier, har den ingen organisatorisk støtte i det store flertallet - fattigbøndene. Bare en revolusjonær bondekrig kan gi Øst-Bengalens folk seier, og den verken kan eller vil AL skape. Det er derfor mulig at opprøret ender med massakrer og nederlag for folket. I så fall må Mujibur Rahman og AL ta en vesentlig del av ansvaret.

Den indiske regjeringen har uttalt sterk støtte for opprøret. Men det føydale indiske regimet, som støttes opp av Sovjet og USA, kjemper sjøl en blodig krig mot revolusjonære bønder (leda av IKP(m-l) i Øst-Bengals nabostat, Indisk Vest-Bengal. Indias reaksjonære styre ønsker ikke å støtte folket i øst-bengalen, men bare å få muligheten til å erobre territorium. India har hatt grenseproblemer med alle sine nabostater, og utkjemper grensekriger mot Kina, Pakistan og den portugisiske kolonien Goa (nå innlemmet i India). De to grensekrigene mot Pakistan har vært angrepskriger der India har erobret og beholdt pakistansk land og India gjør fortsatt krav på deler av Pakistan med mange millioner innbyggere.

Nå snakker India om opprøret "ikke er Pakistans indre anliggende" og om at Pakistan "truer India". Dette er latterlig. Sjøl om Yahya Kahn ikke er noen progressiv hersker, så er han neppe så vanvittig at han truer India nå, etter at Pakistan før har tapt to kriger, og mens han kjemper mot opprør. Tvert imot har India samlet store styrker på grensen mot Øst-Pakistan og også gjen tatt truslene om å ta deler av Vest-Pakistan. Begge supermaktene - Sovjetunionen og USA - har stilt seg bak India. Indias forvrøvlete snakk om et pakistansk "angrep" skal i virkeligheten spre et røykteppe over indiske angrepsplaner. En indisk intervensjon vil ikke frigjøre de øst-bengalske fattigbøndene og arbeiderne. Tvert imot vil den blodbestenkte indiske armeen undertrykke deres kamp og støtte overklassen, akkurat som den gjør i Vest-Bengal.

Vi bør sjølsagt håpe at det øst-bengalske folket skal vinne seier i kampen mot alle reaksjonære. Men foreløpig ser situasjonen ikke særlig bra ut. Skal vi kunne forstå hvordan den virkelig er, må vi kjenne til både AL's råtne og ubrukelige ledelse av kampen, og at motstanderne som må nedkjempes både er deres egen stat og eventuelle reaksjonære indiske intervensjonsstyrker.

Kinas holdning. Kina har hatt et godt forhold til Pakistan. Dette kommer av at Kina har støttet Pakistan mot truselen fra de indiske ekspansjonistene. Denne støtten har alltid vært helt riktig, sjøl om det pakistanske regimet er reaksjonært. Det er riktig å støtte et land mot angrep, sjøl om styret er reaksjonært: f.eks. var det riktig å støtte Etiopia (styrt av den reaksjonære keiser Haile Selassie) mot Mussolinis erobrerkrig. Samtidig har Kina kunnet utnytte motsigelsen mellom statene i området til å hindre USA/-Sovjets planer om å innringe Kina for å legge grunnlaget for et angrep.

Under borgerkrigen har Kina lagt hovedvekten på å understreke at Kina ikke vil tillate et indisk angrep på Pakistan. Kina har vært meget forsiktig med å uttale seg om konflikten, og understreket at den er et pakistansk indre anliggende som må løses av det pakistanske folket sjøl uten innblanding fra andre. Borgerpressas påstander om at Kina "fullt ut støtter Yahya Kahn mot opprøret" osv. er tøv. Påstander om at Kina tillater pakistanske overflygninger med våpen og mannskaper er så vidt vi veit en rein løgn, med Ernst Mandels trokistiske "4. internasjonale" som kilde.

AU understreker at vi ser Folkets Kinas holdning som helt riktig. India planlegger å utnytte situasjonen til angrep og har begge supermaktene støtte. Et indisk angrep vil forverre stillinga både for folket i India og Pakistan og styrke imperialismen og

og sosialimperialismen i området. I dag er det bare Kinas stilling-taken som står mellom India og Pakistan. Og denne stillinga kan bare få noen vekt om Kina samtidig opprettholder det gode forhold-et til Yahya Kahns pakistanske sentralregjering. Kinas regjering tar den eneste stillinga som er mulig, dersom den i praksis skal kunne ivareta interessene til folkene både i India, Punjab (Vest-Pakistan) og Øst-Bengal (Øst-Pakistan) og hindre framgang for imperialismen.

Kina må også ta hensyn til faren for angrep fra USA/Sovjet. Derfor er det også riktig at Kina søker å opprettholde et diploma-tisk forhold til den pakistanske regjeringa som er slik at Paki-stan ikke blir dratt med i noen aggressiv allianse retta mot sosialismen i Kina. Dette er korrekt leninistisk utenrikspoli-tikk, og i samsvar med interessene til det arbeidende folket både i Kina og i hele resten av verden.

Endelig er muligheten for at revolusjonære krefter skal kunne vinne overtaket i det øst-bengalske opprøret absolutt avhengig av at opprøret møter bare en motstander (Yahya Kahn) og ikke to (Yahya og India). Derfor er Kinas stilling mot indisk interven-sjon, og det gode forholdet til Yahya Kahn som kreves for at dette skal bety noe i praksis, også den eneste stillinga Kina kan ta som i praksis (og ikke bare i ord) tar vare på interessene til Ben-gals revolusjonære arbeidere og fattigbønder. Svære erklæringer til støtte for opprøret ville hjelpe revolusjonære styrker svært lite dersom de samtidig blei skutt i ryggen av inderne!

Stillinga for tida er uklar, og utfallet på opprøret er usikkert. Men AU vil understreke at ut fra alt det vi veit om opprøret, er Folkerepublikken Kinas stillingtaken absolutt nødvendig, fak-tisk den eneste mulige for Kina som et stort sosialistisk land, og helt riktig. Vi behøver ikke å ta de samme hensyn som Kinas re-gjering, og kan derfor uttale oss langt friere enn Kina f.eks. når det gjelder å ta avstand fra Yahya Kahn.

Pass opp for borgerlige angrep mot Kina. Det er rett og rimelig om enkelte kamerater ikke med en gang klarer å forstå situasjonen i Pakistan, og spesielt Folkets Kinas behov for å kjøre sin spesi-elle linje. Dette henger sammen med at situasjonen er meget kom-plisert (som vi har forsøkt å vise), og dessuten at vi i forbundet i for liten grad har studert de 4 grunnleggende motsigelsene i verden (se Lin Piaos beretning) og de sosialistiske statenes kor-rekte politikk med å utnytte motsigelsene i den imperialistiske og kapitalistiske leiren.

Samtidig må vi være klar over at borgerlige elementer søker å bruke denne forvirringa til å spre dritt om Folkets Kina og angripe Mao Tsetungs tenkning. "Folkets Kina bryr seg ikke om revolusjoner i andre land, men driver vanlig stormaktspolitikk". Dette sies av unge-høyre-folk og andre reaksjonære, som sjøl aldri har gått inn for revolusjon eller folkets interesser, men blir svært så "revolusjonære" og erklærer seg som "sanne beskyt-tere av Øst-Bengals folk" så snart de trur de kan skape en opi-nion mot Kina og Formann Mao.

Forvirring og usikkerhet er ingen unnskyldning for å godta slike reaksjonære påstander. En sak er å ha vanskelig for å forstå alt med en gang. En helt annen sak er å godta påstander om at "For-mann Mao er opportunist og stormaktspolitiker" fra borgerpressas

utenrikskommentatorer. Formann Mao har leda Kinas revolusjon i et halvt århundre og Folkerepublikken i over 20 år. Historien viser at han aldri har vært "opportunist" eller "stormaktspolitiker". Den som lett godtar slike påstander, må fra før av ha liten tillit til Formann Mao, og ha skjønt lite av Mao Tsetungs tenkning. Dette er et spørsmål om klassestandpunkt, om tru på arbeiderklassen og kommunismen.

At folk er usikre og ikke forstår alt er rimelig. At folk vakler og går med på angrep på Kina og Formann Mao derimot, er noe annet, som reflekterer borgerlig hets mot kommunismen innad i bevegelsen. Alle medlemmer må skille mellom disse to, resolutt bekjempe all borgerlig vakling og så godt som mulig forsvare Folkets Kina og Formann Mao!

STØTT VERDENS FOLKS REVOLUSJONÆRE BEVEGELSE!

FORSVAR VERDENSREVOLUSJONENS STORE BASE, FOLKETS KINA!

FORSVAR DEN REVOLUSJONÆRE TEORIEN, MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

Denne artikkelen er skrevet av en kamerat i SK SUF(ml) på grunnlag av diskusjon i AU (SUF(m-l)). Den uttrykker hovedlinjene i SL/AU's syn.

SPRE LITTERATUREN FRA FORLAGET OKTOBER.

Etter noen spredte undersøkelser Forlaget Oktober har foretatt, viser det seg at salget av Dimitrov-boka, samt hefter fra forlaget er dårlig og usystematisk i grunnorganisasjonene, blant sympatisørene og ellers. Er dette en riktig stil kamerater?

Det er viktig å bekjempe all bås-tenkning i styrkinga av kameratenes ideologi. Kommunistar må utvikle seg på alle områder, må forstå og forsvare vår politikk ikke bare når det gjelder Stalin, kampen mot Krustsjov-revisjonismen etc. Alle områdene virker inn på hverandre. Tvil og usikkerhet på et område vil sjølsagt virke inn på entusiasmen allment.

Hvordan kan sympatisører, medlemmer for den saks skyld, faste KK-kjøpere osv. ha et korrekt syn på Stalin hvis ikke materiell propagandares for og selges? Det må tas et fast grep om propagandaen på dette området. Dette spørsmålet bør tas opp i alle grupper. Kameratene bør sette seg mål. Minimum for alle lag og grupper må være et grundig og systematisk salg til alle medlemmer og sympatisører.

Etter hvert må dette salget utvides. Heftene må selges til faste KK-kjøpere, kamerater som vi arbeider nært sammen med i massekampen osv. Det kan holdes egne stands, salg på gymnassamfunns-møter, salg i forbindelse med demonstrasjoner osv. Når dere diskuterer dette spørsmålet vil dere sikkert finne at mye kan gjøres med et minimum av ekstra innsats, det gjelder bare å utnytte de mulighetene som idag blir sløst bort.

Vi foreslår at KK-kommisjonærene bestiller det antallet som enheten skal ha, og at salget går gjennom en kamerat. Dette for å få systematikk i salget, spare den sentrale distribusjonen for arbeid, og for å styrke sikkerheten.

STYRK SPREDNINGA AV DEN MARXIST-LENINISTISKE LITTERATUREN!

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN.

Mobiliser medlemmer og venner til Albania-turer sommeren 1971.

Det vil bli arrangert Albania-turer også i år. Som i fjor er det Vennskapssambandet Norge-Albania som arrangerer turene. Det vil sannsynligvis bli en reise nedover i juli og en i august. Vennskapssambandet vil prøve å gjennomføre tre ulike opplegg på hver av reisene:

1. Opplegg i likhet med tidligere reiser med hovedvekten på politiske studier, foredrag, bedriftsbesøk osv.
2. Et mindre intensivt opplegg med sikte på folk som vil ta med seg familie eller av andre grunner ønsker et opplegg som gir mer anledning til "tradisjonell feriering".
3. Det vil også bli forsøkt arrangert et opplegg for kulturarbeidere og spesielt kulturinteresserte folk.

Kamerater i gruppene bør ikke holde muligheten til å reise til Albania for seg sjøl, men tvert imot mobilisere sympatisører og venner til å melde seg på tur til Albania. Vi må se på dette som en del av vår propaganda for sosialismen, og bruke turene til å utvikle progressive mennesker som nærmer seg den marxist-leninistiske bevegelsen.

Folk som melder seg på turene vil bli oppfordra til å jobbe praktisk med organiseringa og til å delta i studier og seminarer før avreisen.

Vennskapssambandet innskjerper også i år kravene til disiplin og oppførsel slik det sømmer seg venner av folkets Albania. Det må tas opp med folk som melder seg på at langt hår, outrete motepåfunn osv. ikke er velkomment. Det bør forklares for folk at dette er politiske spørsmål.

Prisen på turene vil bli omtrent den samme som i fjor, ca. 11-1200 kroner. (Muligens noe lavere.)

Folk som ikke allerede har meldt seg på, bør gjøre det snarest til: Vennskapssambandet Norge-Albania, boks 8303 Hammersborg, Oslo 1.

Følgende opplysninger bør følge med: Navn, adresse, juli- eller august-tur, type tur ("vanlig"-tur, "familie"-tur, "kultur"-tur.) Kameratene bør sørge for å gjøre dette snarest fordi det ellers er vanskelig å beregne hvor mange plasser Vennskapssambandet må bestille. Så snart opplegget er klart, vil det bli sendt ut skjema for absolutt bindende påmelding med alle praktiske opplysninger.

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!
